

Γ Ε Ω - Ε Π Ι Κ Α Ι Ρ Ο Τ Η Τ Ε Σ

Η τρομοκρατική επίθεση της 11ης Σεπτεμβρίου έχει ήδη επιφέρει σημαντικές γεω-πολιτικές αλλαγές σε παγκόσμιο επίπεδο και έχει δώσει νέες διαστάσεις στις σχέσεις «Δύσης» και «Ανατολής». Οι Άραβες πιλότοι τρομοκράτες έφεραν, μαζί με τα χιλιάδες θύματα, την αμφισβήτηση της ηγεμονίας των ΗΠΑ μέσα στο ίδιο τους το έδαφος. Συγχρόνως αναδύθηκε εκ νέου η δαμινοποίηση του Ισλάμ καθώς η «πολιτισμένη Δύση» άρχισε πόλεμο με τη φτωχότερη ισλαμική χώρα της «Ανατολής», κινηρώντας τρομοκράτες που η ίδια είχε «κατασκευάσει» μερικές δεκαετίες πριν. Τα σχόλια των Γιώργου Πρεβελάκη και Σίας Αναγνωστοπούλου φωτίζουν από γεωγραφική και ιστορική σκοπιά ορισμένες πτυχές αυτής της συγκεχυμένης συγκυρίας. Οι ΓΕΩΓΡΑΦΙΕΣ προσκαλούν και άλλους/ες να συμμετάσχουν στη συζήτηση.

ΕΔΑΦΗ ΚΑΙ ΔΙΚΤΥΑ ΣΕ ΑΝΑΒΡΑΣΜΟ

Γιώργος Πρεβελάκης*

Στην προσπάθεια να ερμηνευθεί το πρωτόγνωρο και να προβλεφθούν οι συνέπειές του, πολλές αναλογίες βρέθηκαν για να συνδέσουν τα γεγονότα της 11ης Σεπτεμβρίου με το παρελθόν. Άλλοι θυμήθηκαν το Περλ Χάρμπορ, άλλοι το Σεράγεβο, άλλοι επισήμαναν την ενδεχόμενη αρχή ενός τρίτου (ή τέταρτου) παγκοσμίου πολέμου.

Καθώς η καταστροφή, υλική και συμβολική, είχε τεράστια έκταση, απρόβλεπτη και μέσα στην καρδιά των ΗΠΑ, τα γεγονότα παραπέμπουν περισσότερο στο Τσερνομπίλ. Και τότε η έκρηξη όχι μόνο δημιούργησε τεράστιες υλικές και ανθρώπινες ζημιές, αλλά και έπληξε συμβολικά τη Σοβιετική Ένωση. Η πυρηνική τεχνολογία αποτελούσε ουσιαστικό στοιχείο μιας προμηθεϊκής ιδεολογίας. Αίφνης αποκαλύφθηκε ότι η σοβιετική τεχνολογία ήταν ένας μύθος, ότι «ο βασιλιάς είναι γυμνός». Ανάλογες συνέπειες έχουν τα γεγονότα της 11ης Σεπτεμβρίου. Οι ΗΠΑ δεν κινδυνεύουν βέβαια να έχουν την τύχη της ΕΣΣΔ, δεν απειλούνται από διάλυση. Όμως ο μύθος της παντοδυναμίας τους κλονίζεται σοβαρά.

Όπως η ΕΣΣΔ δημιούργησε μιά δύναμη την οποία δεν κατόρθωσε να τιθασεύσει (δηλαδή την πυρηνική ενέργεια), με τον ίδιο τρόπο οι ΗΠΑ διαπιστώνουν τις καταστροφικές συνέπειες από την πολιτική ενέργεια την οποία αποδέσμευσαν. Η χρήση του απελευθερωτικού/τρομοκρατικού δυναμικού υπήρξε κύριο όπλο των ΗΠΑ εναντίον των αντιπάλων τους, μεγάλων ή μικρών: Αφγανοί και Τσετσένοι εναντίον των Ρώσων, Άλβανοί και Βόσνιοι εναντίον των Σέρβων κ.ο.κ. Να όμως που το όπλο αυτό αποδεικνύεται δίκικοπο μαχαίρι όταν οι μηχανισμοί ελέγχου είναι ανεπαρκείς.

Όμως υπάρχει και μια δεύτερη πλευρά του ζεύγους ύβρις/νέμεσις η

* Καθηγητής Πολιτικής Γεωγραφίας, Πανεπιστήμιο Paris-I, e-mail: prevelakis@noos.fr.

1. Fukuyama, Francis (1992), *The End of History and the Last Man*, New York / Toronto: Free Press.

2. Badie, Bernard (1995), *La Fin des territoires. Essai sur le désordre international et sur l'utilité sociale du respect*, Paris: Fayard.

οποία ενδιαφέρει ιδιαίτερα τη Γεωγραφία. Οι ΗΠΑ έχουν προωθήσει κατά την τελευταία δεκαετία τη λεγόμενη παγκοσμιοποίηση, δηλαδή τη γενίκευση της κυκλοφορίας και την ανάπτυξη δικτύων που αγκαλιάζουν ολόκληρη την οικουμένη. Αντίθετα, έχουν κατά κανόνα καταπολεμήσει την εδαφική οργάνωση, η οποία περιορίζει την κυκλοφορία και θέτει όρια στην ανάπτυξη των διεθνών δικτύων. Πολλές θεωρητικές προσεγγίσεις προσπάθησαν να περιγράψουν –και να νομιμοποιήσουν– τη μεγάλη αυτή τάση, η οποία βέβαια εξυπηρετούσε κατ' αρχάς την ηγεμονία των ΗΠΑ: από το Τέλος της Ιστορίας¹ ως το Τέλος των Εδαφών.² Κατά τη διάρκεια του πολέμου στο Κοσσυφοπέδιο ακούστηκε, μάλιστα από επίσημα χείλη, ότι ως αρχή του Διεθνούς Δικαίου η Ανθρωπιστική Επέμβαση υπερερεί της Εθνικής Κυριαρχίας. Κατά τη Μαντλίν Ολμπράιτ και τον Γενικό Γραμματέα των Ηνωμένων Εθνών Κόφι Ανάν, ένας ολόκληρος κόσμος εδαφικής οργάνωσης, συγκροτημένος στα στέρεα θεμέλια της Συνθήκης της Βεσφαλίας, επρόκειτο έτσι να θέσει τέλος στην ύπαρξή του, ως απάνθρωπος και καταπιεστικός των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Αυτό όμως που αγνοούσαν οι θεωρητικοί της άκρατης Παγκοσμιοποίησης είναι ότι τα εδάφη έχουν και αυτά λόγο ύπαρξης και ότι η υπέρμετρη και ανεξέλεγκτη κυκλοφορία αποσταθεροποιεί. Όσο βέβαια η αποσταθεροποίηση αναπτυσσόταν εκτός του εδάφους των ΗΠΑ (και της Δυτικής Ευρώπης), ουδείς λόγος ανησυχίας υπήρχε. Η διάλυση της ΕΣΣΔ, η κατεδάφιση των όσων δομών –αποικιακού παρελθόντος βέβαια– συνέβαλλαν στη σταθερότητα στην Αφρική, η αποσύνθεση της Γιουγκοσλαβίας κ.λπ. ήταν μακριά. Ως συνέπεια και επακόλουθο οι λαοί απελευθερώνονται από αυταρχικά καθεστώτα και, δευτερευόντως, ανοίγει ο δρόμος στη διεύθυνση των διεθνών δικτύων.

Για πρώτη φορά στις 11 Σεπτεμβρίου το ίδιο το αμερικανικό έδαφος υπέστη με τη σειρά του τις αποσταθεροποιητικές συνέπειες της άμετρης παγκοσμιοποίησης. Μέσα σε μια ώρα χάθηκαν ανθρώπινες ζωές, καταστράφηκε πλούτος, προσβλήθηκαν τα όσια των οσίων της αμερικανικής ιδεολογίας. Αίφνης όλα αλλάζουν. Οι αρνητικές πλευρές της Παγκοσμιοποίησης γίνονται αισθητές στην καρδιά του διεθνούς συστήματος, της αμερικανικής ηγεμονίας.

Η πρώτη αντίδραση ασφαλώς δεν μπορεί να είναι παρά η άρνηση, η διάψευση, ο καθισχυασμός. Τίποτε δεν άλλαξε, οι ΗΠΑ εξακολουθούν να ελέγχουν τον κόσμο, επρόκειτο για ένα ατύχημα το οποίο σύντομα θα αντιμετωπιστεί: εξ ου και η βεβιασμένη επίθεση στο Αφγανιστάν. Μόνο όταν κατακαθίσει η σκόνη και γίνουν ψύχραιμοι απολογισμοί θα αντιληφθούμε τις πραγματικές συνέπειες του αμερικανικού Τσερνομπίλ της 11ης Σεπτεμβρίου.

Μπορούμε όμως ως ένα βαθμό να τις υποθέσουμε.

Η επιστροφή των εδαφών

Η ελευθερία στην κυκλοφορία των κεφαλαίων αρχίζει ήδη να περιορίζεται, καθώς τίθενται νέοι κανόνες σχετικά με το «ξέπλυμα» του βρόμικου χρήματος και γενικότερα τον έλεγχο για την προέλευση των διακινουμένων κεφαλαίων. Η κυκλοφορία των προσώπων επίσης υφίσταται περιορισμούς. Ανάλογα ισχύουν ως προς την ελεύθερη διακίνηση των ιδεών.

Γενικότερα μπορούμε να προβλέψουμε ότι η ισορροπία ανάμεσα στην ελευθερία και τη σταθερότητα θα κλίνει προς την κατεύθυνση της δεύτερης· πράγμα το οποίο συνεπάγεται την ενίσχυση των φορέων οι οποίοι σταθερο-

ποιούν και ελέγχουν τα εδάφη (κυρίως οι κυβερνήσεις), εις βάρος των παραγόντων οι οποίοι αμφισβητούν την εξουσία τους (μειονότητες, κοινωνικά και θρησκευτικά κινήματα κ.ο.κ.).

Αναδιάρθρωση του διεθνούς συστήματος

Οι ΗΠΑ κατανοούν ότι η διεύρυνση της επιρροής τους σε διεθνή κλίμακα συνεπάγεται την εισαγωγή ξένων προβλημάτων στο έδαφός τους. Η συνειδητοποίηση αυτή θα ενισχύσει τις υφιστάμενες τάσεις απομονωτισμού. Χωρίς αυτό να σημαίνει ότι οι ΗΠΑ θα εγκαταλείψουν το διεθνή τους ρόλο, είναι ιδιαίτερα πιθανό να επιδιώξουν να τον μοιραστούν με τις άλλες μεγάλες δυνάμεις, όπως η Ρωσία, η Κίνα, η Ινδία, ιδιαίτερα σε ό,τι αφορά την Ασία.

Κάτι τέτοιο συνεπάγεται δραματικές αλλαγές στην αρχιτεκτονική του διεθνούς συστήματος, το οποίο θα τείνει πια σαφώς προς τον πολυκεντρισμό.

Ευρώπη και Βαλκάνια

Η Ευρώπη δεν μοιάζει να διαφοροποιεί τη στάση της από τη στάση των ΗΠΑ και μάλλον θα ακολουθήσει το παράδειγμά τους σε σχέση με το μετριασμό της παγκοσμιοποιητικής δυναμικής. Οι σχέσεις Ευρώπης και ΗΠΑ θα επηρεαστούν από τη νέα κατάσταση που θα επικρατήσει ανάμεσα στις ΗΠΑ και την Ρωσία. Το ΝΑΤΟ θα χάσει επομένως τη σημασία του ακόμη περισσότερο. Αντιθέτως, το σχέδιο για κοινή ευρωπαϊκή άμυνα θα αποκτήσει νέες προοπτικές, καθώς η σταθερότητα στον ευρωπαϊκό περίγυρο περιέχεται στην κλίμακα των πρώτων προτεραιοτήτων των ΗΠΑ.

Στα Βαλκάνια, κύριο πεδίο πειραματισμού σε σχέση με τη γεωπολιτική παγκοσμιοποίηση, οι συνέπειες θα είναι σημαντικές. Η ελπίδα ορισμένων παραγόντων ότι οι ΗΠΑ θα εγκαταλείψουν από την μια μέρα στην άλλη το μουσουλμανικό και το αλβανικό στοιχείο είναι εξωπραγματική, καθώς μια τέτοια εξέλιξη θα ήταν αντίθετη με τον βραχυπρόθεσμο αμερικανικό στόχο, ο οποίος είναι να συγκαλυφθεί η αδυναμία των ΗΠΑ μπροστά στις νέες μορφές απειλών.

Όμως μεσοπρόθεσμα μπορεί κανείς να προβλέψει ότι θα ενισχυθούν τα κράτη έναντι των μειονοτήτων. Μπορεί επομένως κανείς να ελπίζει στη σταθεροποίηση των Βαλκανίων, η οποία όμως θα συνδέεται με περισσότερο αυταρχισμό, καταπίεση, ανελευθερία κ.ο.κ. στο εσωτερικό των κρατών αυτών. Κύριος ρόλος των κυβερνήσεων θα είναι να ελέγχουν άτομα, ιδέες και κινήματα πριν αναπτυχθούν αρκετά ώστε να γίνουν εντάξιμα σε διεθνή δίκτυα· επίσης να συντρίβουν τους εκπροσώπους των δικτύων αυτών οι οποίοι βρίσκονται στο έδαφός τους.

Η εξέλιξη αυτή δεν θα λειτουργήσει υποχρεωτικά υπέρ των Σέρβων ή των Μακεδόνων και εναντίον των Βοσνίων ή των Αλβανών. Η εδαφική κατάσταση θα παγιωθεί κάποια στιγμή· η μορφή του νέου πολιτικού χάρτη θα είναι συνάρτηση των τοπικών συσχετισμών δύναμης και της ευρύτερης αμερικανικής στρατηγικής (ειδικότερα της στάσης των ΗΠΑ έναντι του Ισλάμ). Η σημερινή ρευστότητα σε συνδυασμό με την προοπτική για «πάγωμα» του πολιτικού χάρτη δημιουργούν απειλή για μια ενδιάμεση περίοδο αυξημένων εντάσεων, καθώς ο κάθε παράγων θα επιδιώξει να βελτιώσει εγκαίρως τη θέση του.

Στον ευρύτερο περίγυρο της Ελλάδας η προοπτική για σταθεροποίηση

των Βαλκανίων είναι ευνοϊκή για τα ελληνικά συμφέροντα. Η βέβαιη ενίσχυση της Τουρκίας είναι, αντίθετα, μια μάλλον αρνητική εξέλιξη. Από την άλλη όμως, μια γενικότερη προσπάθεια σταθεροποίησης της περιοχής, βελτίωση των σχέσεων Τουρκίας-Ρωσίας κ.ο.κ. θα συμπεριλάμβανε δυνάμει την περαιτέρω εξομάλυνση των ελληνοτουρκικών σχέσεων.

3. O'Brien, R. (1992), *Global Financial Integration: The End of Geography*, London: Chatham House.

Ανάμεσα στα διάφορα «τέλη» (της Ιστορίας, των Εδαφών κ.ο.κ.) γράφτηκε και ένα «Τέλος της Γεωγραφίας».³ Τα γεγονότα της 11ης Σεπτεμβρίου δείχνουν ότι όχι μόνο η Γεωγραφία δεν «τελείωσε», αλλά, αντίθετα, ότι είναι πιο επίκαιρη παρά ποτέ. Εδάφη και δίκτυα οργανώνουν το γεωγραφικό χώρο και από την οργάνωση αυτή εξαρτάται η μοίρα των λαών. Η διαλεκτική δικτύων και εδαφών έχει γνωρίσει δραματικές φάσεις και στιγμές κατά τις τελευταίες δεκαετίες: παγκοσμιοποίηση, τέλος του Ψυχρού Πολέμου... Μια νέα φάση άρχισε με την τραγωδία της 11ης Σεπτεμβρίου. Είναι μια φάση κατά την οποία τα εδάφη ίσως λάβουν εκδίκηση, κατά την οποία η παγκοσμιοποίηση ίσως αγγίξει τα όριά της.

Εξέλιξη θετική ή αρνητική; Η απάντηση εξαρτάται από τα συμφέροντα του καθενός. Είναι πια προφανές ότι δεν υπάρχουν ιδανικές λύσεις για τα προβλήματα της ανθρωπότητας. Οι εξελίξεις των τελευταίων ετών δείχνουν ότι, αντιθέτως με όσα μας δίδασκαν οι μεγάλες ουτοπίες, τα θέματα που απασχολούν τον άνθρωπο λίγο έχουν αλλάξει από την Αρχαιότητα. Το κύριο πολιτικό δίλημμα παραμένει: ασφάλεια ή ελευθερία; Οι ΗΠΑ υποστήριξαν κατά την τελευταία δεκαετία την ελευθερία εις βάρος της σταθερότητας. Στο μέλλον ίσως μετατραπούν σε δύναμη πιο συντηρητική, δημιουργώντας έτσι της βάσεις μιας νέας «Ιεράς Συμμαχίας».

ΤΟ ΙΣΛΑΜ ΚΑΙ Η «ΔΥΣΗ»: Η ΙΣΤΟΡΙΚΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΔΙΑΚΡΙΣΗΣ ΔΥΟ ΚΟΣΜΩΝ, ΔΥΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΩΝ

Σία Αναγνωστοπούλου*

Δύο μεγάλοι κόσμοι, η «Ανατολή» και η «Δύση». Ιστορικά διαμορφώνονται ο ένας σε σχέση με τον άλλο, ο ένας με αναφορά στον άλλο, ενώ πολιτισμικά και πολιτικά διακρίνονται ο ένας σε αντίθεση και σε σύγκρουση με τον άλλο. Πού και σε ποια επίπεδα τοποθετείται η ιστορικότητα αυτής της διάκρισης, διάκρισης που σημαίνει πάνω από όλα σύγκρουση δύο διαφορετικών πολιτισμών; Κατ' αρχάς πώς και με ποια κριτήρια ορίζεται η «Ανατολή» και με ποια η «Δύση»; Η διάκριση έχει καταντήσει σχεδόν αξιωματική, η ιστορική και πολιτική της νομιμοποίηση ωστόσο παραμένει προβληματική και πολύ ασαφής.

Στην «Ανατολή», όπου κυρίως υπάγεται ο μουσουλμανικός κόσμος (ενίοτε δε ο ορθόδοξος χριστιανικός) και όπου συγκυριακά εντάσσονται άλλοτε αυτές και άλλοτε κάποιες άλλες χώρες, η θρησκεία, το Ισλάμ δηλαδή, φαίνεται να οριοθετεί τη διάκριση. Τούτο, σε συνδυασμό με το δεδομένο ότι το Ισλάμ θεωρείται ότι λειτουργεί απαγορευτικά για την ύπαρξη δημοκρατίας, ελευθερίας, πολιτικής

* Καθηγήτρια Ιστορίας, Πανεπιστήμιο Κύπρου, e-mail: athanas@ucy.ac.cy.